

Hajnal Mihály 3.a: A pórul járt Marci

Egyszer egy óvodás kisfiú úgy öt éves korában farsangkor megígérte az ovinak, hogy ő hoz az egész ovinak elegendő ételt-italt. Otthon azonban Marci azt mondta az anyukájának, hogy majd nem kell vinnie semmit, mert a többiek hoznak helyette is. Másnap tehát nem is vitt semmit. Az óvónő le is szidta Marcit. Így lakoma nélküli farsangjuk lett.

Tavasszal összeveszett Csongival, a barátjával azon, hogy léteznek-e kalózok. Megbeszélték, hogy másnap behozzák a kincseiket és elássák, a következő nap pedig kiássák. Ha ott marad, nem léteznek, ha nem marad ott, léteznek. Másnap Marci hiába várt Csongira, ő nem jött. Kiderült, hogy beteg lett. Így a tervet egyedül kellett kipróbálnia. Kint rájött, hogy csak Csonginak van ásója a csoportból. Végül a dadushoz fordult segítségért. A dadus rögtön igent mondott. Marcival együtt kiásták a gödröt. Marcit már nagyon hívták a barátai. A dadus azt mondta, hogy nyugodtan menjen csak, majd ő befejezi. Marci el is ment focizni. Húsz perc múlva az óvónő belefűjt a sípba. Ez azt jelentette, hogy be kell menni. A sok gyerek már szaladt is befelé. Ám Marci egyszer csak elesett. A dadus már szaladt is segíteni neki. Marci hangosan kiabálta:

- Ki ásta ide ezt a gödröt?

A dadus már válaszolt is:

- Te magad.
- De te azt ígérted, hogy elásod!
- Nem ástam el és tessék itt vannak a kincseid is. Amúgy te is azt ígérted, hogy hozol farsangra az egész ovinak elegendő ételt-italt, de nem hoztál.

Így járt pórul Marci.

